

„ — Свѣтъ ся вече разпява,
 „ Вечъ зсрница изгрява,“
 Другарьтъ мя разбуди.

„ — Нека бждемъ готови,
 „ Наши братя да посрѣщнемъ,
 „ Съ мити очи да прѣгърнемъ:

„ Да ни найдать вси бодри.

„ Тая нощъ тѣ ся спали,

„ Нѣ далечъ ся не остави;

„ Тие зора не ще чякатъ:

„ Ей сечичка ще приплющатъ.“

Очити си азъ растривахъ,

Тія думи едвамъ чювахъ;

Станахъ горѣ прекръстихъ ся,

Сетѣ бързо исправихъ ся.

Другарьтъ мя подкани,

Пушкити си нарамихме:

Двама да идимъ мя покани;

Камъ чючюръ ся отправахме.

Едвамъ гора нагазихме,

Гласъ жяловень раздади ся;

На вѣтрѣ ся посѣкрихме,

Тамъ наблизю чюваше ся.

„ — Сстт! мжлчи! да слушаеме:

„ Нѣкой иде отъ ваша майка

„ Пѣе пѣсень той юнашка,*)

„ Недѣй да ся обаждаме.

„ Проводень е, той е вѣсель:

„ Нека чюйме тая пѣсень;

*) Въ память Стефану Билчеву (Мешю или попѣ),